

ALBERT PIJUAN

I DIUMENGE,

METEORIT

Dimarts nit

Després d'unes quantes setmanes sense haver-me pogut moure del llit, després de quatre o cinc mesos sense sortir de l'habitació, després d'haver-les passat canutes i d'haver aconseguit sortir del pou encara no sé com, tot just quan veia la llum al final del túnel, tot just quan pensava que el pitjor ja havia passat i ni més ni menys que la setmana que torno a classe per intentar reprendre la normalitat, va i diuen que un meteorit xocarà contra la Terra. No en un futur hipotètic, no d'aquí ics anys o ics dècades, no: aquest diumenge. Quina gràcia, no?

A les notícies ho pinten catastròfic (a les xarxes no cal ni dir-ho). En alguns llocs diuen que és com cent-vuitanta camps del Barça. En d'altres, que «només» són quaranta-cinc piscines olímpiques. No sé quina és

l'equivalència entre camps del Barça i piscines olímpiques, però jo diria que és un bon tros de pedrot.

La pregunta que primer em ve al cap (suposo que la mateixa que a tothom) és quines conseqüències tindrà l'impacte del meteorit. A les notícies tot són informacions contradictòries (a banda que sempre ho exageren tot). Em passa pel cap que potser tot és una estratègia dels mitjans per retenir l'audiència. Després de crisis, pandèmies i guerres l'han de dir cada vegada més grossa per captar la nostra atenció. Vaig a preguntar-ho a la font científica que tinc més a prop. Ma germana.

De camí, al passadís, em trobo mon avi.

—Què hem de fer? —demano.

—Vendre la casa i anar a lloguer. —És el consell que em dona. I continua el seu trajecte en diagonal cap a la seva butaca davant la tele. Sí, camina en diagonal. Si vol anar en línia recta d'un punt A a un punt B necessita girar-se uns 45 graus i llavors avançar (en diagonal).

—Nati. —Entro a la seva habitació.

Ma germana m'escriidassa. Llença un retolador (que xoca contra la paret) i se li infla la vena de l'odi, que és una que li va de la cella dreta fins a l'arrel dels cabells imitant la forma d'una falç girada. S'enfada perquè no li agrada que l'interrompi mentre «fa els seus estudis», que no és el mateix que estudiar. Quan estudia és perquè ha de fer deures del col·legi, i aquí no

s' enfada (tant) si la molesto. Quan «fa els seus estudis» és perquè investiga assumptes (que a mi se m'escapen) pel seu compte. També s' enfada perquè no li agrada que entri sense trucar. I perquè vol que li digui Natàlia i no Nati, que diu que es diminutiu i fa petita. Jo diria que el diminutiu de Natàlia seria Natalieta, però tant li fa, triple enfadament. Falç a tope. Havia pensat innocentment que em perdonaria la interrupció donada la imminent catàstrofe planetària, però ni així.

—Que no has vist això del meteorit? —li dic.

Ella assenyala els papers i els llapis de colors que té damunt l'escriptori. Fent això se suposa que jo hauria de donar-me per contestat. Com que veu que no reaccio, parla.

—Ja hi estic treballant —ho diu amb tanta seriositat que sembla que algun govern li hagi de trucar en qualsevol moment per demanar-li què han de fer per salvar el món.

Faig un pas endavant per veure millor els papers. Són gargots, esferes de colors, fletxes i trajectòries.

—Vaig validant totes les dades que van dient.

Té el portàtil obert. Des de la pàgina de la NASA es pot seguir la trajectòria del meteorit a temps real. Sembla un videojoc. Un fons negre, en una punta de la pantalla una bola blava que és la Terra; a l'altra punta, una de taronja, el meteorit, i una línia discontinua que les uneix totes dues (de color vermell, perquè tothom entengui que és perillós).

–I? –demano.

–Tenen raó, xocarà diumenge –afirma amb molta convicció.

–I... daixò... Farà molta destrossa? O... és d'aquells que es desintegran abans d'arribar aquí? A la biosfera?

La Nati deixa relliscar les ulleres de pasta fins la punta del nas.

–Deus voler dir estratosfera.

En realitat no les necessita, no estan graduades, però deu pensar que li donen l'aspecte d'intel·ligència que no pot tenir als seus onze anys i poc.

–Hi ha búnquers subterranis secrets, però dubto que ni tan sols hi càpiguen els dirigents mundials. L'opció marítima queda descartada, les onades que provocarà el meteorit reconfiguraran tots els oceans. La geografia de la Terra, tal com la coneixem, deixarà d'existir.

–O sigui que ve de pet cap a naltros, eh? –valido.

Em respon amb una mirada de «M' escoltes o ets un nascut pel cul?». Ara sembla que sempre tingui mal geni i que no em suporti, però ma germana està que no caga amb mi. Només que a vegades li venen aquests rampells d'adultesa, com per demostrar-me que ella ja podria ser una personeta autònoma (que no és així, esclar), però que es conté per respecte a la nostra diferència d'edat.

–I si tothom pugés a un avió?

–Sabia que m’ho preguntaries. La distorsió en els camps electromagnètics serà de tals dimensions que tots els aparells de navegació s’espatllaran. Qualsevol avió que es trobi a l’aire durant l’impacte acabarà es-tavellat sí o sí.

–Doncs res d’avions –dic com si la conclusió fos meva.

–Si de veritat fa els trenta-cinc quilòmetres de diàmetre que diuen que fa, estem arreglats. El meteorit que va extingir els dinosaures només en feia deu.

–Hosti.

O sigui... Hòstiamanela.

–Mitja Terra incendiada, l’altra mitja inundada per l’augment del nivell del mar. Tot això a banda dels megatsunamis. Es produirà una cadena de megaterratrèmols que devastarà tot el que hi hagi a centenars de quilòmetres a la rodona de la zona d’impacte. Després de fer augmentar de manera mortal desenes de graus la temperatura del planeta, el núvol de pols i cendra provocarà un hivern nuclear que durarà segles.

–Deunidoret.

–Per no dir que potser es carrega definitivament la capa d’ozó.

–Però això podria ser bo, no? –Recordo que l’efecte hivernacle tenia alguna cosa a veure amb la capa d’ozó. Si desapareix vol dir que el problema també desapareixerà?

—Sense capa d'ozó el planeta és inhabitable. —Fa una petita pausa de satisfacció. No m'atreveixo a dir-li que no era cap examen.— Aquest és el panorama. —I es gira cap als papers per continuar «els seus estudis».

—I ja està? —dic.

—Què vols dir?

—Que com s'arregla? Què podem fer? No deien que si et poses sota el pont d'una autopista...

—Això és pels tornados. Que n'hi haurà. Però uns que tindran unes temperatures tan elevades que seran remolins de foc.

—Megatornados?

—I no existiran ponts. Que no has sentit tot el que acabo de dir dels tsunamis i els hiverns nuclears?

—Sí, sí.

Em quedo mirant per la finestra. A fora no hi passa ningú, tothom es deu haver recollit a casa seva per entomar la notícia en família i decidir què fer a partir d'ara. Aprofito per posar la boca en forma d'o gegant i picar-me les galtes. Pop-popop-popop. La Nati em mira de reüll per fer-me entendre que molesto.

—Doncs res... —Deixo la frase oberta per si vol afegir alguna cosa més. Com que no ho fa, surto de la seva habitació.

S'ha de dir que aquest meteorit m'agafa en un molt mal moment. D'entrada, perquè em falta molt poc per acabar el meu primer còmic. Aquests mesos

que he estat a casa havia de fer alguna cosa i em va agafar per aquí. Com que mons pares em van dir que no tenien cèntims perquè jo parlés amb un professional, em van recomanar que busqués alguna cosa per tenir el cap entretingut que fos de no-pantalles. Sempre he llegit força manga, però no se m'havia acudit mai fer-ne un. Vaig trigar uns dies (o setmanes) a posar-m'hi, quan vaig deixar d'estar-me al llit tot el dia, però un cop m'hi vaig posar va anar tot rodat. Tot just ahir, en vaig acabar una primera versió (em falta fer un parell de revisions abans de poder dir que tinc la versió definitiva. Jo no sabia que s'havia de revisar, però vaig veure que ho aconsellaven en quasi tots els tutorials). Li vaig deixar llegir a la Nati i em va dir dues coses: que era millor amb el text que amb el dibuix (quan jo hauria dit que era al revés) i que si sabia que el que havia fet era una versió de la llegenda de Sant Jordi. Jo li vaig replicar que no podia ser. El còmic (provisionalment titulat *La llegenda de Yoshit-sune Star*) passa l'any 4000 i poc, i el protagonista és un humanoide mercenari que acaba de sortir d'una presó de Júpiter (o se n'ha escapat, no queda del tot clar: material per a una possible preqüela) i que en la seva primera feina en un planeta inventat d'una galàxia inventada s'enamora d'una androide que és raptada per un cíborg gegantí vingut a través d'una comporta del futur (o sigui de més el futur encara, s'entén). En realitat el que estava fent era una versió

de la sèrie del samurai Kenshin però en futurista. Que m'expliqui la Nati on són els dracs i les roses perquè jo no els veig per enlloc.

Una cosa que la Nati no ha vist (com hauria pogut?) és que el personatge de l'androide que ha de rescatar l'humanoide mercenari està vagament inspirat en l'Adhara, no perquè fos la idea inicial sinó perquè em va sortir així, no ho sé. I això em porta al segon punt (l'important-important) que fa que digui que el meteorit m'agafa en un mal moment. Ni jo m'he declarat a l'Adhara ni ella se m'ha declarat a mi (tot i que això em sorprendria més que l'aparició del meteorit). El problema és que aquesta setmana m'havia fet il·lusions. Cada dilluns miro el que m'espera per a aquella setmana a *horoscoponline.org*, i jo havia imaginat, inútil de mi, que «l'esdeveniment de magnituds descomunals amb conseqüències transcendents per a la teva vida en un sentit holístic però sobretot sentimental» seria algun progrés entre l'Adhara i jo, no que un meteorit liquidaria la Terra. Dissabte havíem de fer una festa que suposo que amb aquest panorama queda anul·lada. Ha estat idea del Barbes i companyia. Com que no vam poder celebrar el meu aniversari perquè havia coincidit amb l'època que no anava a classe, ara el volien recuperar. Segons el Barbes, portava mala sort no celebrar l'aniversari. Sospito que en realitat volen celebrar que he tornat a classe, per animar-me una mica, però ja m'està bé.

L'havíem de fer al jardí de la Lara perquè els seus pares se n'anaven de cap de setmana. M'imagino que amb la perspectiva de la destrucció de la Terra els pares de la Lara no faran l'escapadeta programada.

El meteorit ha d'impactar diumenge a la nit i som dimarts (nit, o sigui que avui ja no compta). No tinc temps per a tot, així que prioritats: a la merda el còmic, haig d'aconseguir una primera cita amb l'Adhara. Una primera cita que també serà l'última, esclar.

Mala època per ser jove i estar *single* (tot i que la majoria dels que estaven junts de l'insti últimament han tallat. La primavera, diuen). I jo que em pensava que si superava aquesta època rara, la vida, per compensar la mala estona que havia passat, em somriuria la resta dels meus dies...

Dimecres matí

A mi em sembla que l'arribada d'un meteorit que aniquilarà tota forma de vida a la Terra és un motiu més que raonable per suspendre les classes. Però es veu que no, que avui també hi hem d'anar. Podria fer campana (i n'hauria fet en unes altres circumstàncies), però és que llavors em perdria la que potser serà la meva última oportunitat de veure (i parlar amb) (i dir-li de sortir a) l'Adhara. Ella fa segon de batxillerat, dos cursos més que jo. O, dit d'una altra manera, és dos anys més gran. O set-cents dies més vella, segons el Barbes.

—No sabia que t'agradaven les iaies.

M'ho sol dir per picar-me. El que jo li contesto és que tenir disset anys quasi divuit no és ser cap iaia. I que per iaio ell, que té la mania de portar sempre la

samarreta per dins dels pantalons (és que és un lluç, perquè si s'esquitxa pixant no s'ho pot amagar amb la vora de la samarreta. Jo sé que ho fa per dur-la més arrapada i que els pectorals se li marquin. Sí, el Barbes està fibrat).

—Te n'agrada una que ja parlava quan tu vas néixer.

Li contesto que el que diu és absurd perquè no m'agrada, esclar. Però no s'ho ha cregut mai. Ni el Barbes, ni l'Ari, ni la Mona, ni el Dentífric, ni la Milú, ni el Xavu, ni el Worker, ni la Ganso, ni ningú en general. I a mi ja em va bé, perquè així, per alguna banda, encara que sigui de rebot, li acabarà arribant a l'Adhara. O sigui, m'imagino que ja sap que em deixaria tallar un braç per ella, però em sembla que em beneficia que el rumor li continuï arribant, així, des de diferents canals i cada ics dies. Llavors ella sabrà que jo continuo allà i que no defalliré malgrat que m'ignori miserablement.

El contacte més directe que tinc amb l'Adhara és a través de la Su, una de les més pringadetes de la classe (bàsicament perquè té molt mal geni i com que té a tothom acollonit, la gent li fa el buit), que va amb ella al conservatori (a l'orquestra s'hi barregen edats, es veu). Em posa molt que l'Adhara toqui el violí, tot i que haig de reconèixer que no aguanto ni dos minuts escoltant música clàssica. La Su diu que «música clàssica» està mal dit, que has de dir música barroca, o música romàntica o el que sigui.

M'agradaria fer servir el nom que toca, més que res perquè si mai parlo amb l'Adhara de música que no es pensi que soc un pardal (la Su va de purista amb els noms, però no s'ha molestat mai a explicar-me'n les diferències). El que he fet és buscar crítiques i opinions en fòrums per salvar la situació si mai s'arriba a donar, tipus «l'execució del segon moviment em sembla afectada» o «la secció de vents de Bruckner (que és un compositor) sempre és esgotadora». Esperem que ho pugui fer servir abans de la fi del món.

S'ha de dir que avui no és un dia normal a l'institut. Ens passem tot el matí amb el nostre tutor, el Pelles (l'Ignasi, o senyor Foix com ell vol que l'anomenem), «compartint com ens sentim». En teoria hauria d'intervenir la psicòloga, la mateixa amb qui vaig parlar al principi, però va molt de cul, n'hi ha una per a tot l'ESO i el batxillerat, i només pot dedicar dotze minuts a cada classe. Dic dotze perquè són dotze clavats. Quan li sona l'alarma del mòbil deixa la frase a mitges, demana disculpes i surt corrents cap a la classe següent. No sé massa què ha dit. De fet, ni he parat gaire atenció a res del que s'ha parlat durant tot el matí. Tota l'estona que penso en el moment que em trobi l'Adhara (avui és l'última oportunitat, ha quedat prou clar o encara no?). Haig de dir alguna cosa molt impactant i molt efectiva, perquè d'alguna manera l'haig de convèncer perquè jo sigui l'última cita de la seva vida.

A la una ens diuen que podem anar a casa a «estar amb els vostres». El Pelles diu que fins divendres hi haurà un «professional» a l'institut per si algú de nosaltres vol venir a parlar-hi. «Només de 10 a 11.45 h», especifica.

Sona el timbre i tots sortim de classe com si l'endemà hi haguéssim de tornar, com si no sabéssim que la majoria ja no ens tornarem a veure mai més. Què hem de fer, muntar un culebrot? Què es pot dir, en una situació així? Poca cosa, suposo.

Corro cap a la classe del segon tecnològic B, la de l'Adhara. M'espero al costat de la porta, contra la paret, com amagat. Els de segon van sortint, els veig d'esquena. Espero mirant clatells fins que la seva tutora, la Cavall, tanca la porta de l'aula amb clau.

No he vist l'Adhara. L'Adhara no hi és.

Amb quatre gambades atrapo el Duvi, el germà de l'Ari, i li demano que on és l'Adhara.

—No ha vingut —revela. El Duvi parla molt a poc a poc. Quan dic molt vull dir molt, desesperadament a poc a poc. Alguns diuen que pels porros, però l'Ari diu que des que té memòria sempre l'ha vist així, que és el seu ritme i ja està.

—Està malalta? —jo.

—I jo què sé, germà —el Duvi... molt a poc a poc (i és l'última vegada que ho destaco). El Duvi és repetidor de segon, però sempre diu que ha repetit perquè el curs li va agradar molt.

Tot el dia, des que m'he llevat, que tinc al cap la idea d'*últim*. És l'últim dia d'insti. És l'últim cop que la podré veure. És l'última oportunitat. És l'última setmana, els últims dies. *Últim* vol dir que després ja res. Així que m'hi llanço amb tot l'arsenal.

–I no deus tenir el seu mòbil, per casualitat?

El Duvi fa cara de sorprès i, lentament, es posa a buscar a la motxilla.

–Vull dir el seu número de mòbil, no el mòbil en si... físicament –aclareixo.

Es pica el front amb la mà oberta.

–Esclar, esclar. –Es treu el mòbil de la butxaca dels pantalons caqui explorador i me'l canta. La sensació d'estar obrint una caixa forta plena de bitllets. Aquesta mateixa sensació.

Vaig directe a WhatsApp. Miro l'última connexió: ahir a les 20.47 h. Poca estona després que sortís la notícia del meteorit.

Teclejo: «Potser et sorprendrà que t'escrigui. O potser no. En realitat espero que no et sorprengui perquè ja t'hauria d'haver arribat la informació».

Valenta subnormalada. L'esborro. Torno a escriure. Directe, eficaç, tu pots. «Vols passar els últims dies de la teva vida amb mi?»

Imbècil. L'esborro. Penso. Escric: «No t'he vist a l'insti, necessito...». Esborro *necessito*. «... et voldria veure abans que morim tots aixafats pel pedrot intergalàctic.»

«No t'he vist a l'insti...» Que ets burro o què? Que vols que pensi que l'espies en secret? L'esborro. Escric: «Hola, com estàs?».

Enviar.

Un tic. Espero. Un tic. Espero. Missatge enviat, però no rebut. És la pitjor notícia. Faig la bogeria de trucar-li. Així, sense pensar-m'ho ni un microsegon. De seguida sento una veu femenina. De la companyia telefònica. Té el mòbil apagat o fora de cobertura. Això significa problemes. Dels grossos.

Corro cap a la sortida de l'insti mentre m'invento un pla.

Veig la Su, que s'està acomiadant de les seves dues úniques amigues de classe (la Millás i la Vadoreta). L'agafo per banda i li dic que necessito URGENTMENT la seva ajuda.

–Tocaràs el violí aquests dies? –dic.

–Et penses que soc tan estúpida d'acabar la meua vida sent una pringada? –la Su–. No soc l'orquestra del *Titanic*.

–Molt bé. Me'l deixes?

–Que et deixi el violí? A tu?

Em mira la mà esquerra.

–No el tocaràs bé, amb les ungles així.

«Les ungles així» vol dir les ungles pintades. Sí, tinc les ungles pintades de color lila. És del color que em volia tenyir els cabells però al final no em vaig atrevir, així que es va quedar en ungles. De la

mà esquerra, que és la mà amb què dibuixo, la mà de la potència. Soc esquerrà, què passa?

—I tampoc amb el pírcing. —I la Su imita la postura de tocar el violí i em demostra com el pírcing de l'orella tocaria les cordes (sí, també tinc una anelleta a l'orella esquerra. Força nova, va ser una manera de buscar il·lusions durant el meu enclaustrament. Una mica de gel, una agulla de cosir, i vint-i-cinc euros que em vaig estalviar).

—Tranquil·la —dic—, no tinc cap intenció de tocar el violí. I menys el teu.

I és la veritat, perquè el violí ha de tenir un altre paper en el pla que m'acabo d'inventar sobre la marxa, un de molt més important que fer de simple instrument musical. M'he imaginat l'escena i m'ha semblat de pertorbat mental presentar-me a casa l'Adhara sense cap mena d'excusa (i si obrissin la porta els seus pares? Què diria?). El pla és que hi aniré amb el violí (de la Su) i li diré a l'Adhara que a l'última classe de música ella i la Su van agafar per error el violí de l'altra. «He vingut a tornar-te'l.» Aquesta és l'excusa. Aviam, ja sé que després veurà que el violí que té ella ja és el seu, però jo diré que tot ha estat un gran malentès. La idea és que això generi una situació favorable als meus interessos. Li diré que si necessita algú que l'escolti mentre entrena (es diu així?) que jo no tinc res a fer en tota la tarda. «Si vols fer un últim concert jo seré el teu públic.»

Un pla impecable, no?

La Su viu a quatre carrers de l'institut. Hi anem (ella no para de remugar), em dona el violí (no em deixa pujar a casa seva, em fa esperar al carrer), em diu que soc un *loser* (segons ella, el meu pla és de «retraca amb majúscules»), em pregunta si està convidada a la meva festeta de dissabte (li dic que en principi no i em diu que tampoc no hi hauria vingut) i corro cap a la urbanització Voramar, que és on té la casa l'Adhara, o on la tenen sons pares si volem ser precisos del tot. Té el seu què que la urbanització es digui Voramar i que estigui a tres quilòmetres del mar, però esclar, ella no en té cap culpa, que els urbanistes siguin uns inútils.

Com més hi penso més autocopets a l'espatlla em dono. El violí. Com se t'ha acudit? Oh, quina estratègia, senyor. Absolutament impecable.